

Budapest, 1894. jan. 12.

Kedves barátom!

Mintén lehetséges a világon – még az is, hogy
 Te vonatból irni a faluba – de az nem
 lehetséges, hogy a ^{keleti} mitfüzetünk a Te cídrés
 nélkül megjelent. Legyen az bármily rövid.
 Bármily kicsin, magyar vagy német nyelvű
 – az mindegy, de mitől ez magyar lap keleti
 dolgotól foglalkozik, Goldricher Ignác
 nem frabát állól elmaradni, még ha ez
 a Goldricher nem Gyula, de Berlinben,
 vagy Svédország esetében existálva is.

Mint hogy a mi francosárok – és a
 Te oroszoknálunk – a „legnagyobb
 orientalista (mint Vambéry mondta a haza)
 aromban Gyula, itt is a mi Svédországi
 szemében lalid – a felmentést meg
 nem adhatjuk. Ha ez nem, elég ener-
gikus rekker megbízás nével,

Van még egy erősebb esztendőm is
 — stante pede felmegezt kórosan aram
 betegem, ahon vagoz, reményesen,
 és amit rendszer Eömlenyezt Eöztök
 el nem érezt nálad, nem fogod meg.
 Szagathatni — egy beteg embernek.

Parat robis! A cirket lehet
 csak várni, még akkor is, ha e
 miak, nemet postamundán hátrány
 szenvedne.

Nagyon sajnálom, hogy az este
 nem jöhettek.

Tisztelettel benneteket is megadok
 napraabesente hívet

Jelent